
Minneord

OSS IMELLOM

En god venn og kollega døde 3. mai 2010. Det var ikke uventet, for i over et år hadde hun vært alvorlig syk og tilbrakt tiden på Risenga bo- og behandlingssenter.

Ida Ropstad, som ble 76 år, ble for barne- og ungdomspsykiatrien et fargerikt tilskudd. Hun var født i Frankrike av norsk mor og sveitsisk far og hadde noen korte oppvekstår her i landet under krigen, før familien igjen dro tilbake til Frankrike. Der fortsatte hun sin skolegang og studerte deretter medisin. Etter å ha fått en norsk kjæreste, Otto, som også var kollega, var det her i landet hun ble værende. Sammen med Otto stiftet hun familie, som etter hvert besto av tre barn og seks barnebarn. Otto døde dessverre så altfor tidlig, så de siste årene levde Ida alene i det gjestfrie huset i Solveien i Asker. Barn og barnebarn var imidlertid en vedvarende kilde til glede for henne, og hun tilbrakte mye av sin tid sammen med familien – ikke minst i Nystrand, sommerstedet som ble et samlingssted og et begrep også for venner og kolleger.

Ida hadde på mange måter to hjemland. I Frankrike var hun veldig norsk, i Norge var hun fransk. Hun beholdt sitt franske statsborgerskap og pleiet både sine norske og sine franske venner og bekjente på en sjelden raus og intens måte. Det er ikke ofte man treffer noen med en så stor og hengiven vennekrets som Ida hadde. Dette fikk hun også glede av da hun ble syk, for vi var mange som gjerne ville gi noe tilbake når hun selv ikke kunne være så aktivt utstrekkelig lenger som det var naturlig for henne å være.

Ida ble spesialist i 1975 og overlege ved Barne- og ungdomspsykiatrisk avdeling (BUPA) i Drammen fra samme år og inntil hun ble pensjonist i 2002. Å bygge opp et fagmiljø fortøner seg ofte som to skritt frem og ett tilbake, og da kommer det godt med å ha utholdenhet grensende til stahet. Hun var en utålmodig drivkraft i utviklingen av institusjonen. Spesielt må nevnes den vellykkede modellen med akuttjenester.

Ida var først og fremst kliniker, og hennes varme omsorg for pasientene var legendarisk. I de senere år var hun sammen med tre kolleger redaktør for en bok om familieterapi, som hadde sitt utspring i de ulike modellene for behandling som var utviklet ved poliklinikken hun ledet. Hennes ambisjon var å få den oversatt til fransk – hun ville dele sine kunnskaper likt mellom sine to hjemland – men dette arbeidet rakk hun aldri å fullføre.

Ida skapte bånd mellom mennesker. Vi er mange som kan glede oss over å hatt henne som venn og kollega.

Publisert: 17. juni 2010. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.10.0566

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 9. juli 2026.